

Βασίλης Χολέβας

Θεσσαλονίκη

**ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΝΑ ΦΘΑΣΕΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ
ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΙΣ ΞΕΠΕΡΝΑ**

Υπάρχουν θέματα που όλοι αποφεύγουν να τ' αγγίζουν, πολύ περισσότερο να γράψουν γι'αυτά. Είναι δύσκολα "ακανθώδη", λεπτά θέματα, αγγίζουν ευαίσθητες χορδές των ανθρώπων και "ρискάρεις" γράφοντας. Είναι όμως από τα πιο φλέγοντα ζητήματα και ζητάνε λύση. Ένα τέτοιο ακανθώδες ή λεπτό θέμα είναι το θέμα του τίτλου του εξωφύλλου. Είναι και δύσκολο, γιατί είναι δύσκολες οι λύσεις, δύσκολο και να τις εντοπίσεις. Θα "ρискάρω" όμως βγάζοντας στην επιφάνεια αυτό το "απόκρυφο θέμα".

Το πρόβλημα

Αν δει κανείς τις στατιστικές της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας σχετικά με τον αριθμό γάμων ετησίως, θα τρομοκρατηθεί σαν Έλληνας. Οι γάμοι έχουν πέσει σε αριθμό πόσο χαμηλά, που τίθεται πλέον ανοικτά και επίσημα, θέμα επιβίωσης της φυλής μας, όταν κατακλυζόμαστε κάθε μέρα από νέους αλλοδαπούς μετανάστες. Μάλιστα συνεχίζεται η φθίνουσα πορεία των γάμων συνεχώς και αναρωτιέται κανείς ως πού θα φθάσει. Οι γεννήσεις στην Ελλάδα έχουν πέσει τόσο χαμηλά, που σε λίγα χρόνια δεν θα έχουμε αρκετό στρατό, (ήδη δεν έχουμε δηλαδή). Είναι θέματα ζωτικά, εθνικά, πατριωτικά που απασχολούν τα αρμόδια και συναρμόδια Υπουργεία, αλλά λύση και διέξοδος πουθενά δεν διαφαίνεται, αντίθετα όλοι είναι βέβαιοι ότι σε 20 χρόνια θα μιλάμε για τραγωδία του Ελληνικού Έθνους. "Κινδυνολογία"; Δεν νομίζω. "Καταστροφολογία;" Αμφιβάλλω, διότι όλοι οι αρμόδιοι χρησιμοποιούν τέτοιες βαριά φορτισμένες λέξεις, άλλωστε οι αριθμοί δεν επιδέχονται αμφισβήτηση. Όλοι ψάχνουν τις αιτίες κάνουν

συνέδρια, συσκέπτονται και καταλήγουν: "υπάρχουν διάφορες αιτίες αλλά πρώτη είναι η τρομερή μείωση των γάμων κάθε χρόνο. Οπότε το φυσιολογικό ερώτημα έρχεται αμέσως: γιατί μειώνονται οι γάμοι; εμείς οι Έλληνες είμαστε ακόμα πιστοί στις παραδόσεις. Η απάντηση βέβαια είναι ότι δεν θέλουν να παντρευτούν οι Έλληνες. Αυτό όμως δεν λει τίποτα. Το γιατί δεν παντρεύονται, αυτό έχει σημασία. Κατ'αρχήν δε δέχονται και οι άνδρες και οι γυναίκες να παντρευτούν; Αν το ψάξεις και αυτό, βρίσκεις την απάντηση: βασικά οι άνδρες φοβούνται και αρνούνται το γάμο. Οι γυναίκες όσο είναι νέες, καταφέρονται κατά του γάμου και αυτές, αλλά στη συνέχεια περνώντας τα χρόνια, αλλάζουν γνώμη και θέλουν πλέον να παντρευτούν, αλλά προσκρούουν στη κάθετη άρνηση των συντρόφων τους. Άρχισαν από καιρό τώρα και οι Έλληνες άνδρες να προτιμούν τη συμβίωση, ή ο καθένας σπίτι του και να συναντούνται όταν το επιθυμούν, αυτά δηλ. που στην Ευρώπη γίνονται εδώ και δεκαετίες. Πάλι όμως έρχεται αβίαστα το επόμενο ερώτημα: γιατί οι άνδρες στην Ελλάδα αρνούνται να παντρευτούν τη σύντροφό τους; Εδώ αρχίζουν τα δύσκολα, τέρμα οι απλές απαντήσεις.

Γιατί αρνούνται οι Έλληνες άνδρες να παντρευτούν τη σύντροφό τους

Το κακό είναι ότι για το θέμα αυτό, ούτε έρευνες έχουν γίνει, ούτε συνέδρια να βρουν την απάντηση, ούτε τίποτα ώστε να έχω και μπροστά μου κάποια στοιχεία. Σκοτάδι. Έτσι θα επιχειρήσω να εκφράσω τις δικές μου απόψεις, μια και αυτά τα κοινω-

νικά θέματα με απασχολούν και τα παρακολουθώ δεκαετίες τώρα.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Το 1960 άρχισε η επανάσταση των νέων, πρώτα στις ΗΠΑ και μετά στην Ευρώπη. Ξεκίνησε το φεμινιστικό κίνημα, η γυναίκα κατέκτησε πολλά οχυρά, οι σχέσεις των νέων φιλελευθεροποιήθηκαν και τα διαζύγια ξεκίνησαν την τρελή κούρσα τους. Όλα άλλαζαν. Η κοινωνία έγινε αγνώριστη. Οι κοινωνικοί κανόνες που ίσχυαν επί αιώνες ανατράπηκαν. Τα χρόνια πέρασαν. Δυστυχώς αντί να βελτιωθούν τα πράγματα, χειροτέρεψαν. Η ειλικρίνεια στις σχέσεις που ζητούσαν οι νέοι του '60 δεν είχε την εξέλιξη που περίμεναν, οι άνθρωποι παντρεύονταν και για ψύλλου πήδημα χώριζαν. Σήμερα έχουν γίνει χειρότερα τα πράγματα και συνεχίζουν να χειροτερεύουν. Η οικογένεια σε μεγάλο βαθμό διαλύθηκε ή δεν έχει την αίγλη που είχε. Οι γυναίκες, αυτές που κρατούσαν το σπίτι και το γάμο, είναι κυρίως αυτές που κάνουν πιο εύκολα αγωγή διαζυγίου, αλλά και τις περισσότερες αγωγές διαζυγίων. Τα διαζύγια όμως έφεραν μία σωρεία νέων προβλημάτων: τα παιδιά των χωρισμένων οικογενειών πολλαπλασιάστηκαν, οι έννοιες διατροφή, αγωγή, επιμέλεια κλπ. έγιναν καθημερινές στο λεξιλόγιο του Έλληνα. Όλα αυτά κλόνισαν την εμπιστοσύνη των Ελλήνων (ανδρών και γυναικών) στο γάμο. Άρχισαν να το θεωρούν σαν ναρκωπέδιο το γάμο: μπορεί να πατήσεις νάρκη και ν'ανατιναχθείς ή μπορεί να μη πατήσεις και να διασωθείς. Στην αρχή αυτά γινόντουσαν στις μεγαλουπόλεις, σιγά σιγά έφθασαν και στα χωριά, σε σημείο να βλέπεις χωριά όπου το 1/3 των νέων να είναι χωρισμένοι με τις γνωστές συνέπειες στους συζύγους και στα παιδιά. Ο κόσμος

φοβήθηκε. Δεν βιάζονται πια να παντρευτούν νέοι. Όλοι τοποθετούν το γάμο τους μετά τα 25 ή 27 ή 30 και 32. Εξαρτάται από το αν σπουδάζουν, κάνουν μεταπτυχιακά, σπουδάζουν β' σχολή κλπ. Εδώ αρχίζει τώρα να γίνεται η διάκριση: οι άνδρες περνώντας και τα 30 ή και τα 35, δεν αγχώνονται να παντρευτούν (μέχρι τα 50 έχω καιρό λένε κάποιοι), άλλωστε "τι θα κερδίσω αν παντρευτώ;" Για τις γυναίκες όμως τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά. Ο λόγος είναι η μητρότητα. Η φύση δεν τις δίνει απεριόριστο χρόνο για να γίνουν μητέρες. Οι σάλπιγγες κλείνουν μετά από μια ηλικία. Έτσι πιάνοντας τα 30 η γυναίκα μπαίνει στο κύκλο της αγωνίας και του άγχους. Ξέρει ότι τώρα πρέπει να βιασθεί, να βρει άνδρα για γάμο, να προλάβει. Ο χρόνος πια είναι εχθρός της. Δουλεύει εναντίον της. Τα προηγούμενα χρόνια σίγουρα είχε σχέσεις με σωστούς ή λάθος ανθρώπους, αλλά εύκολα διέλυε μια σχέση γιατί έψαχνε τον καλύτερο, τον τελειότερο. Έτσι στατιστικά σχεδόν όλες οι γυναίκες έχουν χάσει τουλάχιστον "μια καλή περίπτωση", δηλ. κάποιο γαμπρό κατάλληλο για οικογένεια. Τώρα ψάχνουν αγωνιωδώς να ξαναβρούν ένα παρόμοιο άνδρα που να θέλει να παντρευτεί και μάλιστα γρήγορα. Απ' την άλλη οι ίδιες δεν είναι 24 χρονών, είναι 30, η νεανική ομορφιά και γοητεία δεν είναι ίδια, άλλωστε οι αγώνες αυτών των χρόνων είναι φυσικό να την κούρασαν σωματικά και ψυχικά και φυσικό είναι να έχει "σπάσει" λίγο στο πρόσωπο. Τώρα λοιπόν είναι αποφασισμένη να μη κάνει τα παλιά λάθη, που άφησε με δική της ευθύνη να της φύγουν "καλά παιδιά". Έτσι αν μεν έχει ήδη σύντροφο, αρχίζει να τον πιέζει για γάμο (και δικαιολογημένα), αν δεν έχει ψάχνει όσο πιο εντατικά μπορεί. Αν βρει όμως κάποιον,

μόλις του θέσει το θέμα γάμου, εκείνος αγριεύει, αρνείται και συνήθως λει: "σου το ξεκαθάρισα απ' την αρχή, δεν μ' ενδιαφέρει ο γάμος, εγώ σ' αγαπώ και απλά θέλω να ζω μαζί σου". Τώρα ωριμότερη πια τον χωρίζει και καλά κάνει, αλλά και ο επόμενος της λει τα ίδια: "κοίταξε να δεις, εγώ στο ξεκαθαρίζω κλπ.". Ο κίνδυνος να "μείνει στο ράφι" αυτή η πολύ άσχημη έκφραση, αρχίζει να της γίνεται έμμονη ιδέα που την αγχώνει και της χαλάει τη ζωή. Τι θα κάνει; Θέλει, αν όχι άνδρα, τουλάχιστον δύο παιδιά. Πάση θυσία δύο παιδιά. Αλλά τώρα πια δεν βρίσκει αξιόλογους άνδρες, γιατί παντρεύτηκαν ή για διάφορους λόγους. Αποτέλεσμα: πολλές πια γυναίκες περνάνε και τα 40, δεν βρήκαν γαμπρό και το παίρνουν απόφαση: τελείωσε, θα ζήσω μόνη μου.

Ανέλυσα όσο μπορούσαν την κατάσταση και την εξέλιξη πάμπολλων γυναικών, ας πάμε όμως τώρα να δούμε τι ακριβώς συμβαίνει στο στρατόπεδο των ανδρών και πως σκέφτονται και κυρίως το πιο βασικό: γιατί λένε "όχι" στις συντρόφους τους.

Το πρόβλημα και η άρνηση για γάμο των ανδρών

Τι συμβαίνει με τους σύγχρονους άνδρες; Είναι τρομοκρατημένοι και από τι; Φοβούνται και τι ακριβώς;

Ο σημερινός άνδρας κατ' αρχήν αντιμετωπίζει πολλές φορές βασικά και σοβαρά προβλήματα. Μπορεί να είναι άνεργος, να δουλεύει σε αβέβαιη εργασία, να παίρνει ψίχουλα για μισθό και άρα φοβάται ότι δεν θα μπορέσει να συντηρήσει μια οικογένεια, όταν με δυσκολία συντηρεί τον εαυτό του. Σκέπτεται: μόνο ο γάμος θέλει 1.000.000 δρχ., γέννες, βαφτίσια, θέλουν πια εκατομμύρια. Πως θα τα βγάλει πέρα, δεν διορίσθηκε ακόμα συν τοις

άλλοις, ή η υποψήφια σύζυγος δεν έχει δουλειά και "άστα να πάνε". Έτσι λοιπόν βλέπει ότι ορθώνεται ένα βουνό προβλημάτων μπροστά του, που πρέπει πρώτα να ξεπερασθούν και μετά ν' ανεβεί, αν ανεβεί, τα σκαλιά της εκκλησίας. Εδώ πρέπει να τονίσουμε ότι εν μέρει έχει δίκιο για το οικονομικό θέμα. Το κράτος δεν κάνει τίποτα για να βοηθήσει τα νέα ζευγάρια να ξεκινήσουν το νοικοκυριό τους. Δεν νοιάζεται αν οι άνθρωποι αυτοί με τις υπάρχουσες οικονομικές συνθήκες, μπορούν να τα βγάλουν πέρα μέσα στο γάμο και να συντηρήσουν την οικογένεια που θα φτιάξουν. Αυτός είναι λοιπόν ο λόγος άρνησης των ανδρών; Μόνο ο οικονομικός; Όχι. Είναι και ένας άλλος ακόμα πιο σοβαρός: η αμφισβήτηση των γυναικών. Ο σημερινός άνδρας ακούει πολλά για τα διαλυμένα σπιτικά, ακούει πολλά για "γυναίκες που όλο απαιτούν, όλο ζητούν", χωρίς να δίνουν οι ίδιες ανάλογα πράγματα και παρά τις αλλαγές που έχουν γίνει, σ' αυτόν βασικά πέφτει το βάρος της συντήρησης της οικογένειας. Οι γυναίκες δεν του εμπνέουν πια εμπιστοσύνη, ξέρει ότι δεν μοιάζουν τις παλιές, αν εμφανιστούν προβλήματα, παίρνει το βαλιτσάκι της και φεύγει, παίρνει και τα παιδιά (ο νόμος πάντοτε της τα δίνει) και θα πληρώνει διατροφή μια ζωή. Άρα μπλέξιμο! Δεν λρω ότι σκέφτεται σωστά, δεν τον κρίνω τώρα τον άνδρα, απλά αναλύω το σκεπτικό του. Ακούει και από τους παντρεμένους φίλους του όλο παράπονα για τις γυναίκες τους, άλλοι απ' αυτούς ήδη χώρισαν, άλλοι το σκέπτονται και σου λει: μήπως η συμβίωση είναι καλύτερη; "Ούτε γάτα, ούτε ζημιά" Έτσι ζυγίζοντας τα πράγματα μ' αυτό το σκεπτικό, όταν η γυναίκα του λει "πέρασαν τόσα χρόνια που είμαστε μαζί, ασ παντρευτούμε να κάνουμε οικογένεια", η απάντησή

του είναι λακωνική και εξοργιστική: "άκου, εγώ δεν παντρεύομαι, δεν πιστεύω στο γάμο, ο γάμος είναι σκλαβιά, δηλ. η αγάπη μας χρειάζεται πιστοποιητικό; Χρειαζόμαστε ένα χαρτί για να είμαστε ευτυχισμένοι; Εγώ δεν πιστεύω στους τύπους αλλά στην ουσία. Αν θες μείνε μαζί μου, καλά περνάμε, αν θέλεις γάμο μπορείς να ψάξεις για άλλον, στο ξεκαθάρισα".

Ανειλικρινής απάντηση, ψευτοκουλτουριάρικη ή υποκουλτουριάρικη, αλλά είναι η συνήθης απάντηση. Ο άνδρας εν μέρει έχει δίκιο: ακούει πολλά για τις σημερινές γυναίκες, ότι είναι ανώριμες (έστω κι αν είναι 30 ή 35 ετών), ότι δεν είναι πιστές, ότι δεν σέβονται τον άνδρα πια, η γκρίνια τους είναι σε 24ωρη βάση και εύκολα σου λένε: "φεύγω απ' το σπίτι, θα μιλήσεις με το δικηγόρο μου". Άσχετα αν είναι ή όχι έτσι τα πράγματα, αυτά ακούει, αυτά λέγονται στις ανδρικές παρέες, ανάλογες είναι και οι αποφάσεις του. Κάποιος φίλος μου είπε: "γιατί να ξεκινήσω κάτι, (τον γάμο), όταν ξέρω πως θα τελειώσει;" Άρα οι βασικές αιτίες που αρνούνται πεισμόνως οι άνδρες στην Ελλάδα να παντρευτούν είναι: α) οικονομικοί λόγοι και β) η χαμηλή εκτίμηση που έχει για τη γυναίκα του σήμερα και που δεν του εμπνέει εμπιστοσύνη, μετά από όσα βλέπει και άκουει. Έτσι προτιμά τη συμβίωση, η οποία γι'αυτόν είναι μόνο πλεονεκτήματα και καθόλου μειονεκτήματα. Ο,τι ώρα θέλει το διαλύει χωρίς να έχει να δώσει λόγο πουθενά και χωρίς να τον κυνηγά ο νόμος, οι διατροφές, τα διαζύγια, τα παιδιά του που θα ζούσαν με χωρισμένους γονείς. Το τονίζω και πάλι: δεν λεω αν σκέφτεται σωστά ή όχι, απλά περιγράφω το σκεπτικό του σύγχρονου άντρα που λει "όχι" στο γάμο με τη σύντροφό του. Πως τα γνωρίζω όλα αυτά; Από συζη-

τήσει με φίλους που δεν παντρεύονται, συζητήσεις με γνωστούς και συγγενείς που ενώ έφθασαν τα 40 δηλώνουν ότι μόνο στη συμβίωση πιστεύουν. Και η τεκνοποιία; Δεν ενδιαφέρει τον άνδρα; Τον ενδιαφέρει και τον καίει, αλλά χρησιμοποιεί κουλτουριάρικο άλλοθι για να διώξει τις ενοχές: "κοίταξε φίλε μου, προκειμένου να κάνω παιδιά και να ζουν με χωρισμένους γονείς, δεν είναι καλύτερα να μη τα φέρω καθόλου στο κόσμο, ένα κόσμο απαίσιο;" Σίγουρα εξοργιστικό άλλοθι, κοροϊδεύει τον εαυτό του, βγαίνει και από πάνω. Άσχετα αν εν μέρει έχει δίκιο και του το αναγνωρίζω.

Πως μπορεί η γυναίκα να ξεπεράσει αυτές τις δυσκολίες και να φθάσει στο γάμο

Άλλωστε αυτή είναι η ουσία του θέματός μου και αυτό είναι και το πιο δύσκολο: Πως θα καταφέρει η γυναίκα, όταν ο σύντροφός της έχει τόσο αρνητικές ιδέες για τον γάμο, να τον πείσει να παντρευτούν και να κάνουν οικογένεια.

Κατ'αρχήν αυτές οι δυσκολίες δεν αντιμετωπίζονται απ' όλες τις γυναίκες. Αρκετές παντρεύονται εύκολα στα 23, στα 25, σωστούς άνδρες ή άνδρες που δεν έχουν τέτοιο σκεπτικό που αναφέραμε πριν. Είναι τυχερές. Έκαναν εύκολο και γρήγορα (έγκαιρο) γάμο με ανθρώπους φτιαγμένους για οικογένεια και που δεν φοβόντουσαν την σύγχρονη γυναίκα. Μιλάμε τώρα για τις άλλες μισές γυναίκες, αυτές που πρέπει να δώσουν 20πλάσιες μάχες για να ανεβούν τα σκαλιά της εκκλησίας. Και εδώ μπαίνω στις προτάσεις μου για το φλέγον αυτό ζήτημα, απ' το οποίο εξαρτά-

ται η ευτυχία και ολοκλήρωση της γυναίκας (και του άνδρα βέβαια). Μια "λύση" είναι ν' αντιδράσει άσχημα η γυναίκα και να πει: "σιγά μη παρακαλώ έναν άνδρα! Μένω και μόνη μου". Ανώριμη, εγωιστική λογική που θα της κοστίσει πολύ ακριβά, αλλά τέλος πάντων είναι η επιλογή της. Η άλλη η νορμάλ λύση είναι να δώσει μία σειρά μαχών η γυναίκα, να πείσει το σύντροφό της, ότι όλα τα αρνητικά που ακούει από εδώ και από εκεί για τις γυναίκες, δεν έχουν καμία σχέση με την προσωπικότητά της. Δεν είναι εύκολο, θέλει διπλωματία (με την καλή έννοια), θέλει υπομονή, (εδώ φαίνεται πόσο τον αγαπά και πόσο αγαπά την οικογένεια αλλά και αν είναι εγωίστρια). Χωρίς να φαίνεται καταπιεστική, με πλάγιους τρόπους (πάλι με την καλή έννοια), πρέπει να του μιλά για τα καλά του γάμου, της οικογένειας, τη χαρά που θα φέρουν και στους δύο τα παιδιά που θα γεννήσουν, την ασφάλεια της οικογένειας και ότι στα γηρατειά θα είναι μαζί φροντίζοντας ο ένας τον άλλον. Εδώ δεν χρειάζονται καυγάδες εκ μέρους της γυναίκας, απειλές κλπ., γιατί θα χειροτερέψει τα πράγματα. Τότε είναι που ο άνδρας θα δει το γάμο σαν φυλακή και μπαμπούλα. Άλλωστε αν διάλεγε την α' λύση η γυναίκα, ποιος της λει ότι ο επόμενος θα της έλεγε "ναι" στο γάμο; Πρέπει λοιπόν σιγά σιγά να του εμπνεύσει εμπιστοσύνη για το πρόσωπο της, ότι παντρεύεται για να "μείνει" και όχι για να "φύγει". Ότι θα ανεχθεί όλες τις δυσκολίες και τα προβλήματα που θα εμφανισθούν στο γάμο, χωρίς να λυγίσει και χωρίς να διαλέξει την εύκολη λύση του χωρισμού, γιατί αυτά ακριβώς φοβάται ο άνδρας και λει "όχι". Να τον πείσει ότι τον αγαπά, ότι ποτέ δεν θα τον απατούσε, γιατί δεν είναι ο χαρακτήρας της τέτοιος.

Όσο κι αν φαίνεται δύσκολο, αν πεισθεί ο άνδρας ότι η γυναίκα που έχει δίπλα του είναι διαφορετική, θ' αλλάξει γνώμη, γιατί κατά βάθος όλοι οι άνδρες θέλουν να δημιουργήσουν οικογένεια (άνθρωποι είναι και οι άνδρες). Εξ άλλου κάθε άνδρας υπήρξε μωρό, παιδί, έζησε τη θαλπωρή της οικογένειας, τη φροντίδα της μάνας και θέλει μέσα του πολύ, να ξαναβρεθεί σε τέτοιο περιβάλλον, δε θέλει να ζήσει μόνος του, αλλάζοντας κάθε δύο χρόνια σύντροφο στη συμβίωση (γιατί έτσι συνήθως γίνεται, και στη συμβίωση ο χωρισμός είναι κανόνας, απλά αλλάζεις συντρόφους συμβίωσης, μια κατάσταση πολύ οδυνηρή). Εάν όμως όλα τα πάνω, το τονίζω γίνουν με εγωιστικό και άγριο τρόπο, θα καταφέρει το αντίθετο η γυναίκα. Θέλει ήρεμο κλίμα, ώστε να δημιουργηθεί κλίμα εμπιστοσύνης και ασφάλειας στον άνδρα. Θα κουρασθεί μεν, θα τον κερδίσει δε. Βέβαια για να φερθεί η γυναίκα όπως περιγράφω πάνω, πρέπει να κτυπήσει τον εγωισμό της γιατί ασφαλώς σε κανένα μας δεν αρέσει να "παρακαλά". Αλλά εφόσον η πραγματικότητα είναι αυτή, πρέπει να προσαρμοσθούμε. Όσο για τις οικονομικές του αμφιβολίες και ανησυχίες, να τον πείσει ότι αυτή είναι ολιγαρκής, δεν έχει καταναλωτική μανία, ζει και με τα λίγα, αρκεί να έχει μια σωστή οικογένεια. Αυτό είναι σημαντικό, γιατί όλοι οι άνδρες φοβούνται τις οικονομικές απαιτήσεις των γυναικών και ότι αν δεν τις πραγματοποιήσουν, θα αντιμετωπίσουν συνεχή γκρίνια απ' τη γυναίκα. Μια και είπαμε για γκρίνια, είναι ο εφιάλτης όλων μας (των ανδρών). Αυτό τρέμουμε όλοι οι άνδρες: τη γκρινιάρη γυναίκα, (όπως η γυναίκα τρέμει τον αλκοολικό ή το χαρτοπαίκτη άνδρα). Η γυναίκα αντέχει τη γκρίνια λόγω της φύσης της, ενώ ο άνδρας όχι, λόγω πάλι της

φύσης του. Κάποια γυναίκα μου είπε κάποτε: "μα τι παθαίνετε εσείς οι άνδρες; λίγο να γκρινιάξουμε καταρρέετε".

Έχω παρατηρήσει ότι τα τελευταία δέκα χρόνια όλες οι γυναίκες στις συζητήσεις δηλώνουν "μη φεμινίστριες". Δεν ξέρω γιατί το λένε, πάντως κάνει καλό να το ακούει ο άνδρας, όχι γιατί είναι κακό ο φεμινισμός, αλλά γιατί ταυτίσθηκε με ακρότητες που έκαναν οι φεμινίστριες στη δεκαετία του '70 και φόβισαν τους άνδρες. Εκείνο όμως που "ηρεμεί" τον άνδρα είναι ν'ακούει από τη γυναίκα ότι "πιστεύει στη νοικοκυροσύνη, ότι της αρέσει να φροντίζει τον άνδρα της και τα παιδιά της, δεν φοβάται την κουζίνα κλπ., γιατί έτσι του θυμίζει την ασφάλεια της μητέρας του, (που όλοι τη μητέρα μας την έχουμε πρότυπο και τη θεωρούμε "αγία γυναίκα"). Θα φανεί αντιρομαντικό, αλλά βλέποντας ο άνδρας τη σύντροφό του να φτιάχνει μια πίτα, είναι το ίδιο σα να του λει 1000 σ'αγαπώ. Όταν λοιπόν η γυναίκα δημιουργήσει μια τέτοια γενική ατμόσφαιρα περιρρέουσα γύρω της, τότε όσο και φανατικός κατά του γάμου να είναι ο άνδρας, θ' αλλάξει. Άλλωστε ας μη το ξεχνά η σύγχρονη γυναίκα, ότι είναι κατά του γάμου, όχι γιατί δεν πιστεύει σ'αυτόν αλλά γιατί φοβάται τη γυναίκα μέσα στο γάμο. Αν λοιπόν καταφέρει η γυναίκα να διώξει το φόβο του, τότε ο άνδρας περισσότερο θέλει το γάμο. Άλλωστε όλοι οι άνδρες στις συζητήσεις αναφερόμαστε στη γνωστή αλλαγή της γυναίκας που μέχρι να παντρευτεί τον άνδρα είναι όλο γλύκες μαζί του, μόλις όμως τον παντρευτεί αλλάζει συμπεριφορά αμέσως προς το χειρότερο γιατί αισθάνεται ότι "έδεσε το γαϊδαράκο της". Έτσι είμαστε καχύποπτοι και πιστεύουμε (καλώς ή κακώς) ότι την επόμενη του γάμου θα δούμε το "αληθινό πρόσωπο" της

συζύγου μας, "μ' ένα μαστίγιο στο χέρι". Ένα άλλο λεπτό θέμα αλλά σημαντικό, είναι να μη δώσει η γυναίκα στον άνδρα την εικόνα της ανικανοποίητης σεξουαλικά απ'αυτόν. Αυτό το φοβούνται πολύ οι άνδρες, γιατί πιστεύουν ότι για να μην απιστήσει η γυναίκα τους στο γάμο, πρέπει να είναι σπουδαίοι εραστές, (άσχετα αν το Ινστιτούτο Σεξολογίας στην Ελλάδα δηλώνει ότι το 50% των ανθρώπων έχει προβληματική στύση), αν λοιπόν νιώσει ο άνδρας ότι δεν την ικανοποιεί, αυτό θα λειτουργήσει εις βάρος της γυναίκας, γιατί θα θεωρήσει δεδομένο ότι θα αναζητήσει την "παράνομη" ικανοποίηση σε άλλον. Κι ας γνωρίζουν οι γυναίκες, ότι όλες οι έρευνες και στην Ελλάδα και στην Ευρώπη δείχνουν ότι σημερινοί άνδρες διακατέχονται από το σύνδρομο του μη super εραστή, ακριβώς διότι τα ψεύτικα και φανταστικά πρότυπα που επέβαλε η παγκόσμια σεξοβιομηχανία έκαναν κακό και επέβαλαν μη φυσιολογικά πρότυπα. Αυτό βέβαια έβλαψε και τη γυναίκα που πίστεψε ότι ο άνδρας είναι σεξομηχανή. Πλάνες, πλάνες, πλάνες!!! Το σημερινό άγχος επιβίωσης έχει καταβάλλει τον σύγχρονο άνδρα και η γυναίκα ας συμφιλιωθεί μ'αυτή την πραγματικότητα . Η ίδια έχει όφελος έτσι. Θα φέρω και μερικά παραδείγματα που πολύ πιθανόν να παρεξηγηθούν και να ερμηνευθούν λάθος. Έχω δει ζευγάρια μη παντρεμένα ακόμα, όπου ο άνδρας κάποια στιγμή ζητά ένα ποτήρι νερό και η γυναίκα απαντά: "σήκω να βάλεις, πόδια και χέρια έχεις". Η ο άνδρας ζητά ένα καφέ από τη γυναίκα και εκείνη του απαντά: "δούλα σου είμαι;" Ο άνδρας σήμερα έτσι κι αλλιώς έπαυσε να είναι αφέντης, μια όμως τέτοια κίνηση της γυναίκας, να του βάλει ένα νερό ή να του φτιάξει ένα καφέ, τον κάνει να πιστεύει ότι αν πάθει κάτι η υγεία του,

θα έχει κάποιον να τον φροντίζει, ή ότι η γυναίκα τον αγαπά. Δεν εννοώ αυτό να γίνεται συνέχεια από τον άνδρα. Αλλά μ'αυτές τις επιθετικές αρνήσεις της γυναίκας, ο άνδρας δύσκολο ν'ανεβεί μαζί της τα σκαλιά της εκκλησίας. Μικροπράγματα που όμως έχουν μεγάλη σημασία για τη ψυχολογία του άνδρα! Το να μη φτιάξει η γυναίκα ένα καφέ στον άνδρα, ο άνδρας το εκλαμβάνει σαν "σκληρό φεμινισμό, γυναίκα-άνδρα που δεν σηκώνει μύγα στο σπαθί της" και τον τρομοκρατεί. Λάθη των συγχρόνων γυναικών λάθη!!! Αλλά και ποιος τολμά να μιλήσει γι'αυτά τα λάθη αφού εύκολα κινδυνεύει να τον παρεξηγήσουν για "φαλλοκράτη" !!! "Φαλλοκράτης γιατί ζήτησε ένα καφέ! Τότε πως θα αυτοθυσιασθούν ο ένας για τον άλλον όταν έρθουν καταιγίδες και τυφώνες στη ζωή τους; που η ζωή δυστυχώς είναι γεμάτη απ' αυτές. Εδώ ένα νερό δεν δίνει ο ένας στον άλλον!

Παλιά παντρεύονταν οι άνθρωποι και θυσιάζονταν ο ένας για τον άλλον! Σήμερα παντρεύονται για να ζητάει ο ένας απ' τον άλλον, ή για να ικανοποιήσει ο ένας τις επιθυμίες του άλλου. Με τέτοιο σκεπτικό και διάθεση δεν γίνεται γάμος αληθινός με την βαθύτερη έννοιά του, που είναι ότι δύο άνθρωποι γίνονται ένα στη ζωή και στο θάνατο κι ο ένας ζει για τον άλλον, αλλά γάμος μπάχαλο! Παντρεύονται χωρίς να συνειδητοποιούν τι ακριβώς κάνουν και γιατί το κάνουν. Φυσικά, η φυσική εξέλιξη αυτού του γάμου είναι ένα σύντομο διαζύγιο. Ο εγωισμός δεν αφήνει αυτούς τους γάμους ν'αντέξουν πάνω από ένα χρόνο. Διάβαζα ότι στο Παρίσι το 30% των γάμων διαλύεται στο α' εξάμηνο. Κάτι λει αυτό. Πρόσφατη στατιστική έδειξε ότι κάτι παρόμοιο συμβαίνει

τώρα και στην Ελλάδα. Το 25% των διαζυγίων νέων ζευγαριών ξεκινούν μετά από ένα χρόνο γάμου.

Προσοχή! Τα χρόνια περνάνε γρήγορα!

Ένας λόγος σημαντικός, που ο γάμος γίνεται δύσκολη υπόθεση για τη σύγχρονη γυναίκα είναι οι σπουδές, τα μεταπτυχιακά, οι επιπλέον σπουδές και ειδικεύσεις. Πολύ γρήγορα χωρίς καλά-καλά να το καταλάβει η γυναίκα φθάνει στα 32 της. Αυτό γίνεται πια μαζικό πρόβλημα. Πολλές γυναίκες που σπουδάζουν, τοποθετούν εκεί ή έστω στα 30 το γάμο τους. Είναι πολύ επικίνδυνο αυτό. Όταν είναι 30 ή 32 η γυναίκα, τη συναγωνίζεται η κοπέλα των 22 Μαίων η μάλλον την ανταγωνίζεται. Ακούω γυναίκες 30 χρονών να λένε: "μα νιώθω 18 χρονών". Νιώθεις άλλα δεν είσαι. Εξ άλλου αν βρει τον άνδρα της ζωής της στα 30 ή 32, η διαδικασία μέχρι το γάμο, θα φάει 3 χρόνια (γνωριμία κλπ), άρα γίνεται 35 και 37!!! Οι αλλαγές αυτές επήλθαν τόσο γρήγορα, που ακόμα οι γυναίκες δεν πρόλαβαν να τις επεξεργασθούν και να λάβουν τα μέτρα τους. Πρέπει να αναθεωρήσουν πολλά πράγματα (το ίδιο και οι άνδρες). Το θέμα του χρόνου, της ηλικίας είναι καθοριστικό. Όσο κι αν άλλαξαν οι καιροί, δύσκολα ένας άνδρας αποφασίζει να ξεκινήσει σχέση για γάμο με γυναίκα 33 χρονών η 34 (άσχετα αν αυτή αισθάνεται 16 χρονών). Δεν λεω αν είναι σωστό το σκεπτικό των ανδρών, δεν το κρίνω, λεω απλά τι συμβαίνει στην πράξη. Διότι υπολογίζει ο άνδρας τα χρόνια ως τη γέννηση του πρώτου και δεύτερου παιδιού και βλέπει (καλώς ή κακώς) ότι η βαλίτσα πάει μακριά! Έτσι επιστρέφει προς νεαρότερες ηλικίες γυναικών. Προσοχή λοιπόν στις ατέλειωτες σπουδές

η αναβολές του γάμου, ο χρόνος κυλά γρήγορα και είναι εις βάρος της γυναίκας. Πολλές γυναίκες σήμερα με πτυχία μεταπτυχιακό, μάστερ, ντοκτορά, ομορφιά, δουλειά κλπ. μένουν εκτός νυμφώνος γιατί δεν υπολόγισαν σωστά τον παράγοντα χρόνο και τις κόστισε αυτό το λάθος ακριβά.

Επίλογος

Προσπάθησα να φέρω στην επιφάνεια ένα πολύ δύσκολο θέμα όσο μπορούσα. Είπα τις απόψεις μου, αλλά και αν κάπου διαφωνείτε, κάπου θα συμφωνήσετε. Κι'αυτό αρκετό είναι. Διότι ένας προβληματισμός πάνω στο πρωτεύον αυτό θέμα για τη ζωή του ανθρώπου, οδηγεί στο σωστό δρόμο για την επιτυχία. Ένα πρόβλημα δεν λύνεται με την απόκρυψή του, αλλά με την ανάλυσή του και τις προτάσεις που υπάρχουν για τη λύση του. Εάν κατάφερα έστω να προβληματίσω, αρκετό είναι αυτό. Πιστεύω ότι αναγκαστικά θα προσπαθήσει η σύγχρονη γυναίκα να βρει λύση στο πρόβλημα αυτό. Το εύχομαι. Έρχονται χρόνια δύσκολα για την Ελλάδα και τη δημογραφικά της δεδομένα. Κάθε ανύπαντρη γυναίκα στερεί δύο τουλάχιστον ελληνόπουλα από τη χώρα λένε οι στατιστικές. Αφού το κράτος δε δίνει λύση ας τη δώσουμε μόνοι μας. Αλλά ας μη παρεξηγηθώ. Δεν είναι μόνο το θέμα το δημογραφικό. Είναι πάνω απ' όλα η ευτυχία των νέων ανθρώπων που δημιουργούν οικογένεια και αποκτά νέο νόημα η ζωή τους. Η ζωή έγινε πολύ δύσκολη. Δεν μπορείς μόνος σου να τη διαβείς και νάσαι ευτυχισμένος. Με το σύντροφό σου και τα παιδιά σου μπορείς.